lioner af Kvinder maa i dette Øjeblik, selv afmægtige, bøde for Mændenes Afmagt til at løse de internationale Konflikter ad fredelig Vej. Men dog betænker man sig Verden over paa at give Kvinderne den Medraadighed, som allerede den store Revolutions Mænd tænkte sig Muligheden af. — Er det fordi, Kvinderne endnu ikke er modne nok til at yde Mændene deres Hjælp? — Eller er det fordi, at Mændene endnu ikke er modne nok til at tage mod Hjælp af Kvinderne? — Det forholde sig hermed, som det vil, — det Frigørelsesværk, som Kvinderne gennem den sidste Menneskealder har bygget op Verden over, tilintetgøres ikke af Kanoner og Rekyler. Vort Frihedstog vandrer sin støtte Gang i de store Arméers Fodspor, det tager de døde og saarede til sig, freder om deres Grave, plejer deres Saar, trøster og hjælper deres efteladte, det saar Fredens Blomster i Blodmarkens Rædsel. Her ligger i Øjeblikket vor Gerning. Vi hengiver os ikke til dumme og smaalige Betragtninger over, hvor langt anderledes Forholdene vilde have stillet sig, om Kvinder i alle Lande havde siddet med i Folkenes Raad. Hvad ved vi derom? — Vi har set, hvor lidt de Mænd, som havde Fred og Broderskab skrevet paa deres Fane, formaaede overfor Kravet om voldelig Afgørelse, hvorledes ogsaa de lod sig rive med af den nationale Bølge, som gennembrød alle Dæmninger; hvem af os tør paastaa, at vi vilde have haft Magt til at staa imod? —

Men ét tør vi tro: Jo dybere Saar denne Krig slaar, jo større vil Længselen blive efter den Guldaldertid, hvor Retten ikke længer sidder i Spydstagen, hvor Jorden ikke længer maa gødes med Blod for at kunne yde Menneskene det daglige Brød; jo større vil Leden blive ved voldelige Afgørelser og Massemord af Landets unge Kraft, og jo større Tilliden til dem, som ikke har noget Sværd at lægge i Vægtskaalen i sidste Instans til Fordel for en retfærdig Sag, men kun deres Offervilje, deres Trofasthed, deres utrættelige Taalmodighed.

Maatte de Rædsler, som nu gør saa mange Kvinder syge om Hjertet, være de sidste Krampetrækninger af et dødsdømt System, og Indledningen til en Tid, hvor al den Lede ved Blod og Lig, al den Harme over evige Slag paa Sværdet, al den Skam over Kulturens dybe Nedværdigelse, som denne Verdenskrig har opsparet, vil samle sig i et eneste Raab, istemt af alle Nationer og rettet til dem, som i al deres legemlige Afmagt dog maaske er Fredens stærkeste Bolværk: „Kom os til Hjælp!"

Lad os haabe, at Kvinderne da vil være i Stand til at yde Samfundet den Hjælp, som paakaldes, og at Mændene vil være modne nok til at tage imod Hjælpen!

KVINDERS KRIGSTJENESTE.

Danske Kvinders Hjælpearbejde under Krigssituationen.

Nødhjælpsarbejdet her i Landet, som altid kun vanskeligt naar til at antage en centraliseret Form, har ogsaa under den Situation, som Europakrigen har skabt for os, og under hvilken den danske Hjælpsomhed igen har fundet saa levende et Udtryk, Præget af den spredte Fægtning. Naar man skal besvare Spørgsmaalet: Hvad har danske Kvinder gjort for at afhjælpe den under den europæiske Krig opstaaede Nødstilstand i Danmark? — viser det sig faktisk i første Øjeblik umuligt at faa noget samlet Billede af Arbejdet. Man maa dele Betragtningen i Felter og tage den Risiko, der er for muligvis at komme til at overse noget af det Arbejde, som paa en eller anden Maade ligger ude i Periferien. Først er der da Arbejdet for

Lindringen af den almene Nød.

Her skete der straks, da den europæiske Situation antog en for vort Land saa faretruende Karakter, at ekstraordinære militære Indkaldelser maatte finde Sted, dette, at *Dronning Alexandrine* henvendte sig til vore største Understøttelsesforeninger og udbad sig Lov til at være med i det Arbejde, Situationen vilde fremkalde. Dette var faktisk den første officielle Kvindehjælp, som Krigen fremkaldte, og af denne lille Begivenhed opstod: »Den store Komité« — Dronningens Komité, hvis Opgave det er at afhjælpe den almene Nød, som maatte fremkomme. Udover denne Komité er ingen andre med samme Formaal dannet. Den, der kommer den nærmest er Kvindekomitéen: »Land og By«, der har til Opgave at hjælpe alle Kvinder, som under Krigen bliver arbejdsløse. Hvis man i disse Dages tidlige Morgentimer har Lejlighed til at færdes gennem Arbejderkvarterer, vil man allevegne, hvor der er en Avis, have set Masser af Kvinder opstillede for at læse — ikke Krigstelegrammerne, men Pladsannoncerne. I de Dage,